

Pobreta !!

(No 39)

C'était sur-tout pour ces âmes solitaires
que la religion avait élevée, ses retraits, et
présenté à leur amour immense, un Dieu
immense comme leur amour —

Le Génie du Christianisme. — Chateaubriand

— ¿Estàs trista filla mèva ?

— ¡Ay mare !...

— Per quins motius
ho estàs ? ; Perque no m'has diès ?
confiam la pena teva.

Estàs molt esgroguetida
y così bé mitj plorosa,
¿no veus que jo estich penosa
de veure't tan entristida ?

¿Que tens filleta ? ... ; Per Deu !
¿Potser jo hi posaré esmena !

— ¡Ay mare ! la mèva pena
ningu de 'l món me la treu.

D'amor n'era jo captiva,
el qui m'aymava ja es mort...
sens vida ha quedat mon cor
quedant-hi en ell pena viva.

Ja per' mi s'ha port lo sol
de mon goig y ma ventura,
per distraure ma tristura
busco en lo plor mon consol,
y 'l plor ¡ay ! no pot cessar ;
puix si de pena no'm moro
jo prou sé que quan mes ploro
mes ganas tinc de plorar.

— Espera y tèn confiança,
t'ho diu 'l meu cor de mare.
— ¿ Com voleu qu' esperi encare
si ja es morta ma esperança!
— ¿ Tan gran era ta passió?
— Ho era mol. pero tan pura
com d'un lliri la blanquura
o d'un àngel la oració.

Jo vivia sens recel
y sols per l'amor vivia;
¡ay Déu meu! si'm pareipia
que'l mon era per mi un cel.
D'anyoransa 'l cor esclata
y aquella ditxa somnia:
Uavors per l'amor vivia
y ara l'amor 'l mata.
Ja en lo mon no puch trobar
aquella perduda ditxa,
ara sols mon cor desitja
al Cel mon amor donar,
perqu'es tan pur, tan inmens
que vers Déu alarse goza
com la boyra blanquinosa
y 'l suau perfum de l'incens.
En un convent recullida
com flor trista y solitaria
podré milló ab ma pregaria
endolcir la meua vida.
— No ho fasses; al mon se veu
que ab lo temps tot se compon.
— Cor que no l'entenga 'l mon
fa bé d'entendre's ab Déu.

— ¿Vols dar-me pena tan cruel
fugint de mi; àngel hermos ?
— 'ls àngels, ja ho saben vos,
han de pensa 'en pujà' al Cel.
Per pujarhi vull mas galas
tenir puras com lo llori;
no volquen que 'l mon miri
y johe embruti mas alas.
Jo encare tinch inflammat
d'un pur amor lo cor meu
tot lo qu'es pur ve de Deu
y a Deu ha d'esser tornat.
— ¡Ay de mi!...

— Mare del cor
per ço d'amor no us so avara
que qui no estima a sa mare
no pot tenir un sant amor. —
I ab passio delirant
l'una a l'altre lo llabris besa;
mare y filla de tendresa
s'abressan y estant plorant,
essent tan puras, que son,
las lagrimetas llançadas,
com perlas de 'l Cel baixadas
entre un concert de petons.

Dins pochi temps d'un monaster
la campana resonaba:
una verge en ell entraba
per may mis poguè'n sortir.
La mare enfront d'un altar
trista estava agenollada.

ab veu tremola y forçada
la verge 'l cant va entonar
y mentre estava cantant
matant del suon lo recort:
¡Pobeta, lo qui'es l'amor!
deya sa mare plorant.

Plumbe 1877.